

Kajeroj el la Sudo

ISSN 1886-1997

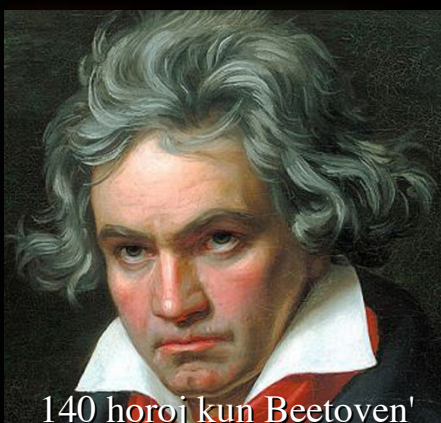
La 34^a jaro

Bulteno de la Hispana Asocio de Laboristoj Esperantistaj

<http://www.gazetoteko.com/kajeroj/k118/k118.html>

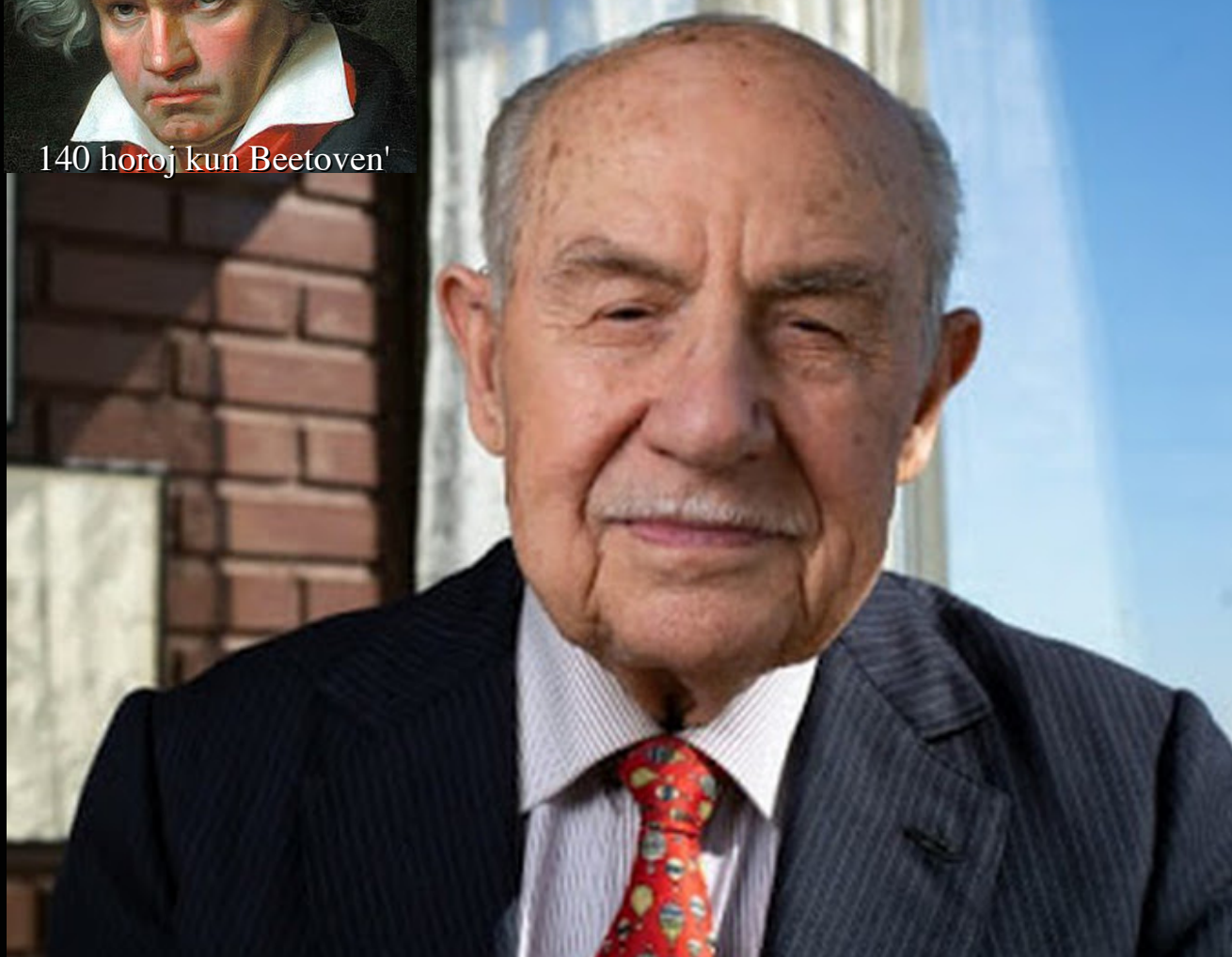
Esperanto estas la lingvo de laboristoj demokrataj el la mondo

140 horoj kun Beethoven'

Dum la nacio dormas...

Elegio Kronika
stulteco

Mortis la fondinto de *Kajeroj el la Sudo*

N° 118^a

Januaro 2021

Kajeroj

el la Sudo

Bulteno de la Hispana Asocio de
Laboristoj Esperantistaj (HALE).

Calle Jabonerías, 6.3º D
30010 Murcia
Hispanio

ISSN 1886-1938 (printita)

Prezidas: **Johano A. Cabezos.**

Redaktas: **Jesuo de las Heras.**

Korektas: **Jozefo Pina.**

Retskribu al: kajeroj@gmail.com

Enhavo

Redaktore: Mankas fondinto3

Politiko:

Kronika stulteco.....4

Malbeninda koalicio.....6

Isabel Díaz Ayuso.....14

Interna ideo:

Pliboniginda samideaneco.....7

Kulturo: Elegio.....5

140 horoj kun Beethoveno.....8

Tempo.....9

Literaturo:

Sanigaj murdoj: ĉ 4^a.....10

La Faraono, ĉ. 67^a.....15

**Pri la enhavo de la
artikoloj respondecas ties
aŭtoroj, ne la redakcio.**

Ni ne korespondos pri nepetitaj
artikoloj, kvankam ni klopodos
publikigi ĉiun artikolon, kiun ni
trovos interesa kaj kies enhavo
mistraktas nenium personon.

Kovrilo: Antonio Marco Botella, fondinto kaj ĉefredaktoro de *Kajeroj el la Sudo*, mortis je sia 99jaraĝo. Ripozu li pace. Kaj legu ni liajn mastro-verkojn por ke li vivu eterne inter ni.

Pagmaniero: aliĝu al HALE kontraŭ €10
jare por ricevi la surpaperan version de nia
magazino.

Notu, ke malfrua kotizo povas signifi perdi numeron.

Konto ES98 1465 0320 08 1715077142

Notu vian nomon kaj la jaron, kiun vi pagas.

Poste, sendu noton al kajeroj@gmail.com

Ankaŭ eblas protekti la magazinon pere de donaco al la
menciita konto, se oni deziras helpi kaj tamen ne ricevi la
surpaperan version.

**Oni povas reprodukti la enhavon, kondiĉe,
ke oni citu la originon.**

Tute kreita kaj traktita per senpagaj linuksaj rimedoj:
Scribus, Bluefish, BlueGriffon, Gimp, gFtp kaj yafc.

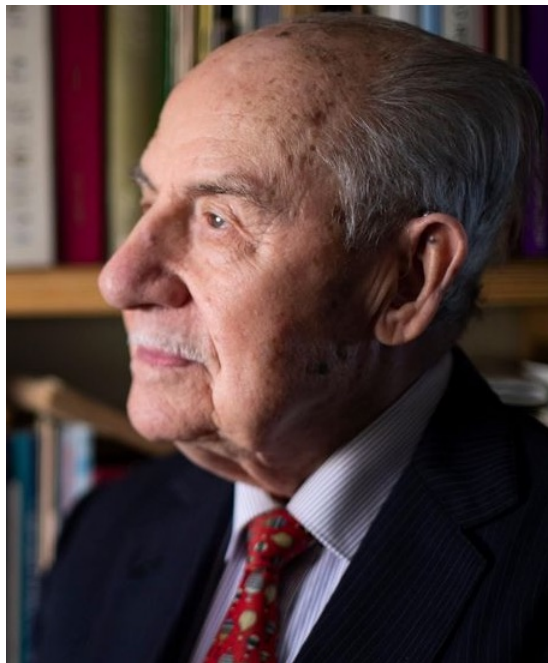

Nesubskribitajn
artikolojn verkis
la redaktoro.

Redaktore

Mortis la fondinto kaj ĉefredaktoro de *Kajeroj el la Sudo*

Antaŭ kelkaj tagoj, je la 4^{an} de novembro de 2020, mortis Antonio Marco Botella, fondinto de *Kajeroj el la Sudo* en 1988, preskaŭ ekzakte kiam nia magazino ekaĝas 32 jarojn. Dum kelkaj jaroj li redaktis la bultenon de la Hispana Esperanto Federacio, *Boletín*, sed li ankaŭ redaktis ĉi tiun magazinon, kiun vi nun legas, leganto, de ties ekapero, la monaton de decembro de 1988. Tiumomente li deklaris, ke *Ni posedas, tamen, sufiĉan dozon da amo, frenezo kaj aŭdaco por, estante samtempe laboristoj konsciaj pri tiu fakto kaj entuziasmaj esperantistoj, proponi al vi, ke ni kune, pere de ĉi paĝoj, prirevu justoplenan futuron, donkiĥotu kontraŭ la vampiroj kaj la ĉiopovovuloj elverŝu, krom la tuta poezio de nia animo, nian galon kaj niajn disreviĝojn, spegulu, sume, la farton de la hispana laborista-esperantista movado. Kaj li tio pruvis per lia laborado por kaj pere de Esperanto.*

Krom lia redaktado de ĉi tiu magazino dum ok jaroj, li ankaŭ verkis diversajn librojn, el kiuj ekstaras *Lirikaj perloj el Al-Andalus* kaj *Analoj de la Esperanto Movado en Hispanujo de 1887 al 1953*, kiuj reliefigas siajn du gravajn zorgojn: literaturo kaj Esperanto.

Mi memoras pri liaj vortoj, kiam li tradonis al mi la redaktadon de *Kajeroj el la Sudo*: *Ne zorgigas min la teĥnologiaj rimedoj de la nova redaktado de la magazino, sed la politika sinteno kaj eblaj problemoj kun samideanoj.* Kaj jes, io grava okazis, kiam la maldekstra flanko de la Esperanto-movado de Hispanio akre kondamnis la liberecon publikigi en niaj paĝoj ĉies opiniojn, kaj HALE kaj tiu ĉi redaktoro estis forpelitaj de SAT perfide al ties Statuto. Bedaŭrinde nia fondinto flankiĝis al tiu bando, kiu pruvis, ke libereco estas fremda al maldekstro. Pace li ripoze eterne! Sed ni ĉiuj legu siajn mastroverkojn, por ke li eterne vivu inter ni.

Jesuo, redaktoro

Kronika stulteco

Multaj islamamantoj hodiaŭaj, apogataj de kutimaj stultuloj nunaj naskiĝintaj en Hispanio, kuj memdifinas sin kiel maldekstrajn —kvazaŭ tio estu io sankta aŭ almenaŭ progresemaĵ— postulas rehavi la pralandon, kiu iam apartenis al ili, «pro rajto de konkero», nome la tutan Nordon de Afriko, parto de Azio kaj la tutan Iberan Duoninsulon (nu, escepte de Asturio, kie ili neniam ĉesis ricevi batadon).

Se la taŭga kriterio depostulitis posedon estas, ke iam ĝi apartenis al ili, mi depostulas por Hispanio la tutajn Sudan kaj Mezan Amerikojn, kaj la 75% de la lando okupata nun de Usono, al kiu mi ankaŭ depostulas la kvin cent naciojn indianajn, kiujn ili ekstermis por alproprigi de la lando, kiun ili bezonis por vivi, eĉ se ili mem neniam depostulis ties posedon, ĉar tiu koncepto estas aliesa al ili. Hispanoj ja depostulis la landon, kompreneble, ĉar ili havis sub sia flago la teritorion amerikan de Alasko ĝis la Markolo Mageljana, kaj administris ĝin dum jarcentoj sen verŝi eĉ unu guton da sango. Riverojn da ĝi verŝis la sendependeco de Novhispanio, kiu okupis sept milionojn kaj duono da kvadrataj kilometroj, tio estas, dekkvinole la grandeco de la Iberia Duoninsulo, kaj estis okupitaj de kvin milionoj kaj duono da homoj, el kiuj naskiĝis

en Hispanio Eŭropa estis tre malmultaj, ĉar dum la tuta tempo, kiam okupis Hispanio Amerikon nur kvarono da miliono migris tien (kvinope estis virinoj), kaj ne ĉiuj povis iri tien. Estas konite, ke al Miĥaelo de Cervantes, la aŭtoro de **Don Kiĥoto** oni rifuzis la permeson translokiĝi tien, kaj tio pruvas, klare, ke ne ĉiuj, kiuj volis, povis iri tien, male al tio, kio okazis en la anglaj kolonlandoj de nordorienta Ameriko.

Nun viktimoj de Estantismo, tio estas, tiuj, kiuj akiris la malsaĝan kutimon juĝi historian faktojn de la pasinto de la manioj kaj antaŭjuĝoj — aŭ simple la pensmaniero— de la 21^a jarcento, ne sindetenas pri kulpigi pri genocido indiana farita de angloj, francoj, nederlandanoj kaj ĉefe usonanoj, la hispanojn, kiuj strebis krei kaj daŭrigi Amerikon, dum la filoj de la perfida Albjon' nur faris lokon tie por eŭropan nacion translokigitan en novan kontinenton.

Hispanoj, male, donacis al tiuj disigitaj triboj konsciencon pri popolo, lando kaj kontinento pere de komuna lingvo, la hispana —sen malaperigi la lokajn lingvojn, kio estis nekonata inter la uloj nordorientamerikaj— kaj universalan religion, tiun Katolikan, kaj ne kiel islamanoj, kiuj premias per pli bonan statuson al praidoj de l' profeto kaj due naskiĝintojn en Arabio super ĉiuj aliaj.

Ĉu temas pri tio, kion tiuj stultuloj defendas per laŭdado de pasinto islama en Hispanio kiel trajto diferenciiga kaj altkvalita?

Elegio

Hodiaŭ mi faros elegion por la homaro. Mia kanto estas malgaja kaj ombreska, ĉar ĝi priskribas malbonon kaj konfesas mian certecon, ke ĝi ne havas solvon.

Kiel ĉiu homo, kiu naskiĝas kaj scias, ke iun tagon li mortos provante ĝui, kion li povas inter tiuj du momentoj, la homaro eliras el Antaŭhistorio kaj finas en la nuna tempo ĝuante momentojn de brilo kaj ĝojo, foje ombritaj de periodoj de mizero kaj teruro, fali de la 21-a jarcento en tutmondan mezbonecon, en kiu grandaj multnaciaj kompanioj pagos malsatajn salajrojn por daŭre enspezi monon, por ke malpli kaj malpli da homoj riĉiĝu koste de la mizero de pli kaj pli da sklavoj, aŭ estu laboristoj malhavantaj rajtojn.

La frandaĵo, kiun ili disvastigas tiel, ke la amasoj funkcias por sia propra damaĝo, estas la serio de maldekstraj popularismaj movadoj, kiuj nun tiel multiĝas. Multaj timas, ke ĉi tiu tutmonda movado finos la limojn inter landoj kaj establos mondan registaron, kiu prizorgos nin ĉiujn. Sed ĝi ne restos tiel, nek estos ekzakte tiel:

Kiam la limoj malaperos kaj ĉiu el ni povos iri de unu mondoparto en alian sen devi montri pasporton, plej probable estos, ke ni ne havos monon pagi la bileton, ĉar ni devos labori

por mizera salajro, kiu permesos al ni apenaŭ manĝi kaj dormi.

Jes, la mondo havis demografian eksplodon kaj la sep mil kvincent milionoj da homoj, kiuj loĝas en ĝi, iom post iom similas unu al la alia, ĉar ili estas kune instruataj per televido kaj aliaj amaskomunikiloj, inter kiuj ĝi situas. pli kaj pli ĉiuj el la sociaj retoj, kiuj konsistigas la interreton, kun siaj teamoj de cenzuristoj kaj enhavokreantoj favoraj al reala potenco, tiu, kiun neniu elektas aŭ scias. Regnestroj ŝajnas al mi pupoj, kiuj obeas ordonojn de supre. Eĉ la Papo, kiu ŝajnas esti forgesinta, ke lia regno ne apartenas al ĉi tiu mondo.

En la estonta socio eblus leviĝi de sube al potenca pozicio —ne socia— se oni komprenas, kie estas la vera potenco kaj kiu devas plaĉi. Iom post iom, li povas iĝi elito kaj fariĝi oro koste de la mizero de aliaj, se li paŝas sur sufiĉe da kolumnoj kaj ricevas nenium paŝi sur sian.

Kaj la plej malbona afero estas, ke la progresiva brutaligo de la socio estas la bonega levilo, kiu ebligas ĉi tion. Ĉar popolo, kiu ne agnoskas sin tia, ne certas, ke ili rajtas, ke iliaj supozataj reprezentantoj vere reprezentu ilin kaj estu iliaj dungitoj anstataŭ siaj estroj, popolo, kiu ne kredas je nacio, havas pli ol merititan.

Politiko**Malbeninda koalicio**

La koalicia registaro de Hispanio perdas siajn rolojn. Neniam lantaŭe okazis, ke kelkaj ministroj faras amendojn al la Ĝeneralaj Ŝtataj Buĝetoj, kiujn oni supozas interkonsentitaj en la Konsilio de Ministroj. Fakto pensigas, ke ĝi ne estas koalicio, sed gluaĉo de du partioj kun neinterkonsenteblaj ideoj pri kelkaj aferoj. Kaj tio malplialtigas la kvaliton de la registaro mem. Al mi ŝajnas, ke temas pri registaro formita **kontraŭ** la aliaj partioj, kaj do kontraŭ duono de Hispanio, tiu Hispanio, kiu ne voĉdonis favore al ili. Sed ili komprenu, ke ili estas la registaro de ĉiuj hispanoj sendistinge, kaj ne de tiuj, kiuj kunhavas sian ideologion. Se ili ne povos fari tion, ili rezignu kiel neefikaj kaj perfiduloj al la ĵuro, kiun ili faris antaŭ la reĝo, kiam ili ekoficis. La drama afero estas, ke civitanoj ne havas mekanismon devigi ilin rezigni, tio estas eksigi ilin, ĉar ne ekzistas demokratio en Hispanio. Tio estas la origino de ĉiuj niaj malbonoj. Ni havas registaron, kiu ne estas je la servo de la homoj, sed pli ĝuste kredas, ke la homoj estas je la servo de la registaro, ke la povo apartenas al ili pro naskiĝrajto, kaj ne ĉar la homoj donis ĝin al ili, kaj tiuj doninte povon, povas forpreni ĝin de ili.

Estas tiuj, kiuj opinias, ke koalicia registaro bonas per si mem, ĉar ĝi estas plurala. Mi kredas, ke unu-kolora registaro estas pli riĉa kaj funkcias pli bone, kondiĉe ke la ministroj ĝuas certan aŭtonomion, kaj ilia servo al la homoj ne estas determinita de sia ideologio: la registaro devas ĉiam agi por la avantaĝo de ni, la homoj, kaj ne de sia ideologio. Ĉiu persono havu sian propran ideologion, kaj la Registaro strebu al la avantaĝo de la homoj. Sed tio estos utopio se la popolo ne rekte elektos la ĉefministron, ĉar tiu funkcio estas uzurpita de la Kongreso de Deputitoj laŭ la dispozicioj de Artikolo 99^a de la Konstitucio de 1978. Tial ĝi ŝanĝendas. Vere demokrata Prezidanto de la Registaro devus alveni, proponante ŝanĝi ĝin por ke la enhavo de menciita artikolo estu anstataŭigita per io simila al

«**La Prezidanto de la Registaro estos elektita per Univerŝala kaj sekreta voĉdonado de ĉiuj hispanoj. Ĝia unua ago kiel tia estos elekti la ministrojn el la hispanoj, kiuj ne estas deputitoj en la Kongreso**». Tiel la du povoj disiĝus fidinde kaj efike. Ankaŭ devas esti forigata la Konstitucia Kortumo, kiu estas aberacio ĉar estas membroj de ĝi, kiuj ne estas juĝistoj, sed fakuloj pri juro. Kvazaŭ la juĝistoj ne estus. Kaj la Kongreso ankaŭ sindetenu nomumi juĝistojn de la Supera Kortumo, kiuj devas esti elektataj de la juĝistoj mem laŭ ties trejnado kaj merito. Post kiam la tri potencoj povas kontroli unu la alian, kaj laŭ kvalifikita kaj normigita voĉdono, ili povos eksigi unu la alian, pro seriozaj kaj rezonitaj kialoj, ni povus diri, ke en Hispanio ekzistas demokratio, eĉ se ĝi ne estus perfekta. La problemo nun estas, ke ekzistas nek perfekta nek malperfekta: ĝi ne ekzistas. Kion ni havas estas kvarjara diktaturo kun maksimuma periodo, ĝis nun, de ok jaroj.

Tial la koalicia registaro estas registaro kontraŭ naturo, aberacio, kiu devas esti forigata kiel eble plej baldaŭ. En ekstreme serioza situacio, kiel tiun generitan de la Pandemio, devus ekzisti Registaro de Nacia Koncentriĝo, en kiu ĉiuj partioj, forgesu siajn ideologiajn diferencojn, kaj laboru unu apud la alia por venki ĉi tiun situacion. Sed tio, kion proponas ĉi tiu koalicio, estas, ke ĉiuj aliaj politikaj partioj laŭdu siajn sensencaĵojn kaj faciltrovatajn kapricojn, nedonante klarajn aŭ efikajn normojn por superi la pandemion, kaj tion farante malriĉigi ĉiujn laŭ maniero intenca.

Ĝis kiam ni hispanoj toleros ĉi tion? Ĉu vi povas pensi pri solvo?

Interna ideo

Pliboniginda samideaneco

Laste petis mi al kelkaj samideanoj reliefigi la personecon kaj homecon de nia fondinto, Antonio Marco Botella, sed rifuzante ili mi konstatis mirsurprize, ke ideologio premas esperantistecon, kaj tio ja estas vera puno al la **interna ideo** de Esperanto. Do ŝajnas, ke **la plej profunda funebro pro lia manko**, la manko de la homo, kiu ebligis

la veran ekziston de nia magazino kaj dum kelkaj jaroj samtempe redaktis la bultenon de la Hispana Esperanto Federacio, **Boletín**, venas el homoj, kiujn Antonio Marco Botella akre kritikis pro tio, ke en nia magazino ĉiu povas libere sinesprimi, sendepende al kies ideologio oni apartenas, kaj pri kia opinio temas la artikolo. Jes, libereco estas timigo por

sektulo, ĉu esperantisto, ĉu neesperantisto same, ĉar tiuj uloj ne pensas per si mem, sed havas ideologion aŭ ideologiiston, kiu pensas anstataŭ ili, kaj diras al iliaj, kion ili devas fari kaj pensi. Kompatinduloj! Sed ni ne kulpu,

ni ne ofendiĝu, ni ne kondamnu. Ni bedaŭru pri la fiagoj, kaj ni daŭre laboru per nia fosilo fari pli bonan kaj vivindan mondon pere de Esperanto, dum ni kompatu tiujn esperantistojn kies ideologio blindigas ilin.

Je nia numero 113^a ni parolis pri la 250^a datreveno de la naskiĝo de Ludoviko van Beethoven, kiu okazis la 16^{an} de lasta decembro. Jes, je tiu tago de la jaro 1770 aperis en la mondon la

homo, kiu ŝanĝis la formon kaj la fundon de muziko, kio ja estis malfacila tasko, konsiderante la gravajn disvolvojn de aliaj muzikaj gigantuloj kiel Bach, Mozart kaj Haydn, kiuj memstare lumas nian kulturon

hodiaŭ.

Ni ankaŭ diris, ke Radio Nacia de Hispanio, ĉe sia kanalo Radio 2, dediĉis unu-horajn programojn semajnajn al tiu ĉi verkisto kaj novigisto de muziko. Nun, la serio jam finis en tiu radiostacio, sed ĝi lasis al ni 140 horajn da sperto beetovena, kiun oni ankoraŭ povas aŭskulti ĉe <https://www.rtve.es/alacarta/audios/grandes-ciclos/>. Per tiuj aŭskultaĵoj oni povas konatiĝi kun la tuta verkaro de la plej elstara muzikisto de historio. Mi rekomendas aŭskulti ilin, eĉ se bedaŭrinde oni devas regi la hispanan lingvon por ĝui la komentoj de María del Ser, kiu estas la prezentistino de la programo.

Tempo

Jaroj preterpasas, kaj ne vane. Kiam mi estis infano, ili pasis tre lante. Paĉjo iris laborejen kaj mi ne plu vidos lin ĝis kiam pasis ankoraŭ kvar eternaj horoj!..., tuta vivo. Sed laŭ mia kreskado, temo rapidas pli kaj pli, aŭ mi malrapidas iom post iom, kvankam tiun ideon malpli ŝatas mi...

Dum mi adoleskis, estis semajno la plej longa periodo per kiu mi mezuris tempon: mi irs kinoteatron dimanĉojn, kaj kiam la filmo finis, mi jam scias, ke ĝis tutaj longaj sep tagoj jam pasis, mi ne povos denove vivi novan vivon en sur la granda ekrano. Estis tre kinteatroj en mia urbo, Sankta Kruc' de la Palmo: **La Parko de l' Plezur'**, **La Cirko de Marto** kaj **Kinoteatro Avenuo**. Tie mi vidis *Fantazion*

kaj multajn aliajn vivojn, kiuj la luma magia permesis al mi kunhavi.

Kelkajn jarojn poste mi iĝis instruisto, kaj la mezurilo plej mallonga por mi estis klashoro (vere 45 minutoj), dum kiu mi ne sukcesis fari ĉion, kion mi deziris..., ĝis kiam mi trovis la *trukon* ripeti klasojn, elektinte kelkajn lernantgrupojn de la sama kurso, tiel ke instrui novan lecionon al unu el ili estas samtempe provo por instrui ĝin pli bone ĉe la sekvonta grupo, kaj tiel plu. Tial mi sukcesis progresigi adekvate la programon de mia fako, kion miaj gelernantoj dankis — almenaŭ tiuj plej saĝsojfantoj —, ĉar gepatroj kaj la administracio prifajfis pri ĉio krom ĉu lernantoj pasis kurson, ĉar lerni estas alia afero... Tiuj horoj enkadriĝis en alia pli normala tempounuo, kiu iom post iom malpligrandiĝis laŭ la 34 jaroj, kiujn la profesio daŭris al mi, la semajno. Tuj kiam mi emeritiĝis, la monato estis la tempounuo, kiu enfokusigis mian atenton, ĉar mi enkadrigis mian agadon en ĝin. Kaj nun, dek jarojn post tiu magia momento, tiu de mia ora kaj adorata emeritiĝo, la tempounuo, en kiu mi moviĝas plej facile kaj sen streĉo estas la jaro. La nova alvenas, kaj subite mi trovas min en venonta monato, decembro, por pli aŭ malpli bone. Ĉu mi iam kalkulos tempon post jardekoj? Eblas, ĝi estas dezirinda, kaj ke vi ankaŭ vidos ĝin...

Tempo, ho, la tempo! Tion, kion neniu vidas, sed kiun ni ĉiuj sentas pli kaj pli. Ni riproĉas al ĝi multajn malbonojn, sed tiuj kulpoj kutime pli taŭgas niajn ol ĝiajn. Sed ni ne amariĝu, ĉar vivo estas dolĉaĵo, kiun oni gustumas iom post iom. Kaj neniu amariĝas pro dolĉaĵo. Kaj kiam ĝi finiĝos, ni tiom multe malrapidiĝis, ke ni eĉ ne rimarkas. Eble ĉar ni finfine celas aliajn pli gravajn aferojn...

4 La mastrino

Laca ne scii pri ŝi, ĉar ŝi ne iris al la parko por vidi min, kaj Lestante mi sufiĉe ĝentila ne lasi min vidi kiam oni ne volas vidi min, mi daŭrigis la taskon sekvi Tomason kiam li eniris kaj forlasis sian laborejon, ĝis kiam mia estro denove vokos min. Ĉiujn ses monatojn mia estro petis de la Pordunga oficejo (INEM) restokiston kaj mi vizitis ĝin tiucele, ĉu estas io por mi. Oni provizis al mi tiucelajn dokumentojn kaj mi iris al la deviga intervjuo, en kiu ili preferis min al aliaj kandidatoj, ĉar mi ne ĝenas ilin kaj mi jam estas fidinda. Ĉu la tuta procezo ŝajnas al vi kiel fraŭdo? Jes, kaj ankaŭ al mi, sed jen vivo! La tago, kiam mi ricevos stabilan laboron, mi vere raportos ilin.

Tiafoje mi renkontis Tomás, kaj demandis lin senkomprene:

«Mi vidis vin antaŭ du tagoj ĉi tie, kaj kiam vi alvenis ĉi tien, vi jam eniris, kaj hodiaŭ mi vidas vin ankaŭ ĉi tie, amiko Tomás. Jen io, kion vi ne diras al mi».

«Nu ... ĉu vi estas diskreta?»

«Mi estas tombo,» mi certigis kun pli da senhonto ol mi pensis, ke mi kapablas.

«Vi vidas, mastrino loĝas ĉi tie».

«Kio estas tio?»

En tiu momento aŭdiĝis la pordotelefono:

«Jes?»

«Ha, sinjorino, estas mi!»

«Venu supren».

Kompatinda Tomaso tre nervoziĝis. Mi bedaŭris.

«Nu, Gervasjo, amiko, mi devas iri. Mi klarigos ĝin al vi alian tagon, alian tagon ... Ĝis revido!»

Kaj li malaperis preter la pordo.

Tio lasis min tre, tre mirigita.

Mi ne kredas je la nuntempaj modernecoj. Tial mi ne havas poŝtelefonon, aŭ komputilon, aŭ interreton, aŭ tiujn aferojn, kiuj regas onian vivon senrimarkate. Sed al granda problemo, granda solvo: antaŭ mi kuŝas afiŝo: Ciberejo Martínez. Ĝis antaŭ kelkaj monatoj tio estis drinkejo, sed nenio plu estis sur la drinkejo; nur viro kun stranga regpanelo.

«Ĉu telefono? Ĉu interreto?», li demandis.

«Tiu dua».

«Dekdu. Vi pagos elironte».

Li donis al mi karteton kun ŝlosilo, kaj enirinte ĝin mi ricevis menuon. Mi donis al ĝi klakon per la muso kaj mi ricevis aferon nomatan Serĉilo. Tie mi metis Mastrino kaj Strato de l' Fisho, 34, sekvita de la nomo de mia urbo.

Post kelkaj sekundoj eliris foto de brunulino iom pli maljuna kaj dika, vestita per nigra ledro kaj kun vipo en ŝia mano. Estis poŝtelefona numero listigita, sed neniu adreso.

Sen malŝparo de sekundo, mi telefonis ŝinde la ciberejo mem. Ŝia voĉo estis iom pli severa ol mi imagis, sed ankaŭ pli malĉasta.

«Jes?» Mi rekonis tiun, kiu respondis pordtelefone tiun tagon.

«Bonan posttagmezon. Mi vokas ŝin pro la interreta anonco».

«Kiu el ili?»

"Referencas 104 ĉi tie».

«Jes ja. BDSM».

«Certe».

«Nu, se vi volas, ni rendezuos ĉe la Delfino Trinkejo morgaŭ je la sesa posttagmeze».

«Bonege. Kiel mi rekonos vin?»

«Mi estas tiu sur la foto en la anonco».

«Bone. Ĝis morgaŭ».

La Delfin' estis terasa trinkejo. Mi estis trankvila, kaj fakte estis neniuj, kiam mi alvenis, do mi povis elekti tablon apud heĝo, sen spionaj okuloj. Dek minutojn post la horo ŝi forlasis la drinkejon kaj eniris la terason, anstataŭ eniri la ... ŝi jam estis tie kiam mi alvenis. Reganta virino ... Sed ŝi estis multe pli bela ol ŝi ŝajnis al mi telefone kaj afiŝe.

«Saluton, sinjorino», mi diris, ekstarante.

Ŝi ofertis ambaŭ vangojn al mi por kiso. Estis la sola fojo, kiam mi kiskus ilin.

«Saluton. Plezuro. Kion vi volas scii?»

"Nu, ĉi tiu BDSM-afero estas nova por mi."

"Tio estas sekso, Gervasio." Malfacila sekso. Ni uzas kromnomojn por rekoni unu la alian.

"Ĉu moknomoj?"

«Jes. Vi ne kredas, ke Lady Silvia estas mia reala normo, ĉu?»

«Nu..., mi...

"Via vizaĝo similas al tiu de Osvaldo».

«Ĉu Osvaldo?»

«Jes. La kuniklo de Alico en Mirlando».

«Nu, bone».

«Vi devas lerni bonkonduti, Osvaldo. Vi devas diri: Jes, sinjorino. Se ne, mi leviĝos kaj foriros sen diri al vi ion alian».

«Jes, sinjorino».

Ŝia vizaĝo moliĝis.

«Mi ŝatas ĝin tiel», ŝi diris. «Se iun tagon vi servos min aŭ mi donos al vi kunsidon, kiun vi pagos, vi devos diri Jes, mastrino».

«Jes, sinjorino».

«Tion vi diros al ĉiuj sinjorinoj. Supozante, ke vi submetiĝos, kompreneble. Tion ni devas vidi antaŭ ĉio».

«Jes, sinjorino. Kio okazos se mi ne estas?»

«Se vi ne estas... Nu, tio estos aŭ ĉar vi estas vanila aŭ ĉar vi estas mastro».

«Kaj kio estas tio, sinjorino?»

«Se vi estas vanilo, tio signifas, ke tio ĉi ne plaĉas al vi, do mi dankos vin pro la trinkaĵoj kaj ni ne revidos nin. Se vi regas, ni ambaŭ konos unu la alian kaj ni povos ludi kune kun la samaj submetiĝantoj, aŭ ni interŝanĝos ilin, ni pruntedonos, ni konsilos unu la alian... Estas multe da kamaradeco inter aŭtentaj dominantoj.

«Kaj ĉu ne estas pliaj tipoj da... homoj?»

«Ho, jes certe. Estas vagantoj. Ili estas homoj de ambaŭ seksoj, allogataj de la seksa aspekto de BDSM, sed ne de la disciplino aŭ de la ludo mem.

«Ĉu ludo? Ĉu ĉi tio estas ludo, sinjorino?»

«Kompreneble, ulo. Mi agas kaj ŝajnigas, ke mi posedas vin, kaj vi agas ŝajnigante, ke vi estas mia. Sed neniu vere apartenas al iu ajn. Sklaveco estas aboliciita, almenaŭ en ĉi tiu lando. Tio ne signifas, ke ni konsideras nin serioze, tre serioze, kiel milionaj futbalistoj prenas piedpilkon, kaj ĝi estas ankoraŭ ludo, aŭ bonaj ludantoj ŝako, kiu ankaŭ estas ludo. Kvankam ne infanludo. Aferoj estas farataj tre serioze ĉi tie».

«Jes certe».

«Nu, mi vidas, ke vi havas multajn dubojn. Vidu, estas libro en la Urba Biblioteko, kiun vi povas legi. Ĝi nomiĝas **BDSM: Enkonduko al Teknikoj kaj Kion Ili Signifas**, kaj ĝi estas verkita de Jay Wiseman. Legu ĝin. Ĉio estas tie».

Ŝi finis sian trinkaĵon, kaj tiam ŝi diris: «Nu, vi havas mian telefonon. Voku min kaj ni rendevuos, se post la legado de la libro vi ankoraŭ interesiĝas pri la afero».

Ŝi metis sian malplenan glason sur la tablon kaj lasis la drinkejon vate, kvazaŭ ŝi estas multekosta modelo.

La sekvan tagon mi prenis la libron el la biblioteko kaj *formanĝis* ĝin en tri tagoj. Vere mi faris nenion alian krom legi, manĝi kaj dormi.

Isabel Díaz Ayuso

De la komenco de la pandemi-
o KRONVID19^a la Registaro de Hispanio ne ĉesis improvizi kaj decidi kontraŭdirantajn ordonojn, kiuj malbonfartigis la socion hispanan, kio multe surprizis min. Ŝajnis, ke ĉio validas kontraŭ la malsano, kian nia Prezidento fanfaronis en junio, ke li venkis.

Ununura prezidanto kontraŭstaris la decidojn de la ŝtata registaro, prezidantino Isabel Díaz Ayuso, kiu batalis, por ke Prezidento Sánchez ne fermos la Komunumon Aŭtonoman de Madrido. Kaj ŝi sukcesis. Faktoj postaj pruvis, ke ŝi pravis, ĉar en Madrido ne estas pli da kazoj da tiu terora malsano ol en aliaj

lokoj, kie oni fermis la aŭtonomion, kiel Kastiljo-Leonon.

Ŝi estas unu el la malmultaj personoj, kiuj valoras en partio politika PP, kies misfarojn superis nur PSOE, ĉefe, de tiam, kiam ĝi tamdemas kun PODEMOS, la partio kiu ne povas plibonigi la bonfarton de hispanoj.

La Faraono

Ĉapitro 67^a

En la sama momento, en la sama minuto, la pastro, staranta garde sur la pilono de l' templo de Ptah en Memfiso, konigis al la ĉefpastroj kaj nomarĥoj, disputantaj en la salono, ke la palaco de la Faraono donas signojn.

—Ŝajnas al mi, ke Lia Sankteco petos pacon kun ni —diris ridante unu el la nomarĥoj.

—Mi dubas..! —respondis Mefres.

Herhor suriris la pilonon, ĉar al li oni signalis de la palaco. Baldaŭ li revenis kaj diris al la kunvenintoj:

—Nia juna pastro lerte aranĝis la aferon... En ĉi tiu momento Tutmozis kun kelkdeko da memvoluloj rajdas ĉi tien, por nin aresti aŭ mortigi...

—Kaj vi kuraĝos ankoraŭ defendi Ramzeson..? —ekkriis Mefres.

—Mi devas defendi lin kaj mi lin defendos, ĉar mi solene ĵuriston al la reĝino... Kaj sen la respektinda filino de l' sankta Amenhotep, nia situacio ne estus tia, kia ĝi estas.

—Bone, sed mi ne ĵuris..!
—respondis Mefres kaj forlasis la salonon de la kunveno.

—Kion li volas fari? —demandis unu el la nomarĥoj.

—Infaniĝinta maljunulo..!
—respondis Herhor, levante la ŝultrojn.

Antaŭ la sesa horo vespere la taĉmento de la gvardio, al kiu neniu faris malhelpon, proksimiĝis al la templo de Ptah; la ĉefo ekfrapis la pordegon, kiun oni malfermis. Tio estis Tutmozis kun siaj memvoluloj.

Kiam la ĉefa militestro eniris en la korton, li ekmiris, ke renkonte al li eliris Herhor, portanta la tiaron de Amenhotep kaj ĉirkaŭita nur de pastroj.

—Kion vi postulas, mia filo?
—demandis la ĉefpastro Tutmozison, iom konfuzitan per ĉi tiu vido.

Sed li tuj ekregis sin kaj diris:

—Herhor, ĉefpastro de la teba Amon! Pro la leteroj, kiujn vi skribis al la asiria satrapo, Sargon, kaj kiujn mi havas kun mi, vi estas kulpigita pri ŝtata perfido kaj vi devas senkulpigi vin antaŭ la Faraono...

—Se la juna sinjoro —trankvile respondis Herhor —volas ekscii pri la politikaj celoj de la eterne vivanta Ramzes XII, li sin turnu al la plej alta kolegio, kaj li ricevos klarigojn.

—Mi alvokas vin tuj min sekvi, se vi ne volas, ke mi devigu vin. —ekkriis Tutmozis.

—Mia filo, mi petegas la diojn, ke ili gardu vin de la superforto kaj puno, kiun vi meritas...

—Vi iras? —demandis Tutmozis.

—Mi atendas ĉi tie Ramzeson —respondis Herhor.

—Restu do ĉi tie, trompisto..!
—ekkriis Tutmozis.

Li eltiris la glavon kaj sin ĵetis al Herhor. En la sama momento Eunana, staranta post la ĉefo, levis la hakilon kaj tutforte ekbatis Tutmozison inter la kolon kaj la dekstran ŝlosiloston. La sango ekŝprucis en ĉiujn direktojn. La favorato de l' Faraono falis teren preskaŭ dishakita en du pecojn.

Kelke da soldatoj, mallevinte la lancojn, saltis al Eunana, sed falis post mallonga batalo. El la memvoluloj tri kvaronoj estis pagataj de la pastroj.

—Vivu la sankta Herhor, nia sinjoro..! —ekkriis Eunana, svingante la makulitan hakilon.

—Li vivu eterne! —ripetis la soldatoj kaj pastroj, kaj ĉiuj falis sur la vizaĝojn.

La plej respektinda Herhor levis la manojn supren kaj benis ilin.

Forlasinte la korton de la templo, Mefres malsupreniris en la kelon, kie loĝis Likon. Jam sur la sojlo la ĉefpastro eltiris el sub la vesto kristalan globon. Vidante ĝin la Greko ekkoleris.

—Englutu vin la tero..! Neniam ĝuu trankvilon viaj kadavroj..!
—malbenis Likon per pli kaj pli mallaŭta voĉo.

Fine li eksilentis kaj ekdormis.

—Prenu ĉi tiun ponardon —diris Mefres, donante al la Greko mallarĝan ŝtalan pecon. —Prenu ĉi tiun ponardon kaj iru en la palacan ĝardenon... Tie stariĝu en la figa bosko kaj atendu tiun, kiu forprenis kaj delogis vian Kaman...

Likon komencis grinci la

dentojn en senforta kolero.

—Kaj kiam vi ekvidos lin, vekiĝu... —finis Mefres.

Poste li ĵetis sur la Grekon oficiran mantelon kun kapuĉo, murmuretis al li en la orelon la signalan vorton kaj el la kelo, tra kaŝita pordeto elkondukis lin en malplenan straton de Memfiso.

Poste, kun vivemo de junulo, Mefres kuris sur la supron de la pilono kaj, preninte kelke da diverskoloraj flagoj, komencis fari signojn al la palaco de l' Faraono. Sendube oni rimarkis kaj komprenis lin, ĉar sur la pergamena vizaĝo de l' ĉefpastro ekbrilis malica rideto.

Mefres remetis la flagojn, forlasis la terason de la pilono kaj komencis malrapide iri malsupren. Subite, kiam li estis jam sur la unua etaĝo, ĉirkaŭis lin kelke da homoj en brunaj manteloj, per kiuj ili kovris siajn tunikojn kun nigraj kaj blankaj strioj.

—Jen estas la plej nobla Mefres —diris unu el ili.

Kaj ĉiuj tri ekgenuis antaŭ la ĉefpastro, kiu aŭtomate levis la manon, kvazaŭ por beni ilin. Sed subite li mallevis ĝin, demandante:

—Kiu vi estas?

- La gardistoj de Labirinto.
- Kial vi baras al mi la vojon?
- diris li. Liaj manoj kaj delikataj lipoj komencis tremi.
- Ni ne bezonas rememorigi al vi, sankta viro, —diris unu el la gardistoj, ĉiam genuante —ke antaŭ kelke da tagoj vi estis en Labirinto, pri kiu vi same bone konas la vojon, kiel ni, kvankam vi ne apartenas al la gardistoj. Vi estas tro granda saĝulo por ne scii, kiaj estas niaj leĝoj por tiaj okazoj.
- Kion tio signifas..? —ekkriis Mefres per laŭta voĉo. —Vi estas mortigistoj, senditaj de Her...

Li ne finis. Unu el la atakantoj kaptis lin je la manoj, aliaj ĵetis tukon sur lian kapon, tria ŝprucigis klaran fluidaĵon sur lian vizaĝon. Mefres kelke da fojoj sin ĵetis konvulsie kaj falis. Ankoraŭ unu fojon ili ŝprucigis sur lin, metis la mortontan en niĉon, lasis en la senviva mano papiruson kaj malaperis en la koridoroj de la pilono.

Tri homoj, same vestitaj, persekutis Likonon preskaŭ de la momento, kiam ellasita de Mefres el la templo, li eliris en la malplenan straton.

Ili estis kaŝitaj proksime de la pordeto, tra kiu eliris Likon, kaj en la komenco lasis lin libera.

Sed baldaŭ unu el ili rimarkis en lia mano ion suspektindan, ĉiuj do komencis sekvi lin.

Stranga afero! La dormigita Likon, kvazaŭ antaŭsentante la persekuton, subite sin turnis en bruan straton, poste sur placon, kie svarmis multe da homoj, kaj fine komencis kuri al Nilo tra la strato fiŝista. Tie, en angulo li trovis ŝipeton, saltis en ĝin kaj kun eksterordinara rapideco komencis remi al la alia bordo de l' rivero.

Li jam preskaŭ atingis la bordon, kiam ekgitis post li ŝipeto kun unu remisto kaj tri veturantoj. Apenaŭ tiuj forbordigis, aperis dua ŝipeto kun du remistoj kaj ankaŭ tri veturantoj.

Ambaŭ ŝipetoj furioze persekutis Likonon.

En tiu, kiu havis unu remiston, sidis la gardistoj de Labirinto kaj atente rigardis siajn konkurantojn, kiom permesis la krepusko, rapide falanta post la subiro de l' suno.

- Kiu ili estas, tiuj tri..?
- murmuretis la gardistoj de Labirinto unu al alia. —De antaŭmorgaŭ ili vagis ĉirkaŭ la templo kaj hodiaŭ ili persekutas lin... Ĉu ili volas savi lin de ni..?

La malgranda ŝipeto de Likon atingis la kontraŭan bordon. La dormigita Greko elsaltis kaj per rapidaj paŝoj komencis iri al la palacaj ĝardenoj. De tempo al tempo li ŝanceliĝis, haltis kaj kaptis sin je la kapo; sed post momento li ree iris, kvazaŭ tirata de nekomprenebla forto.

La gardistoj de Labirinto ankaŭ elŝipiĝis, sed iliaj konkurantoj jam pli frue atingis la bordon.

Komenciĝis neordinara veturado: Likon galopis al la reĝa palaco, kvazaŭ kuristo; post li tri nekonataj homoj, kaj en la fino la tri gardistoj de Labirinto.

Kelkcenton da paŝoj de la ĝardeno ambaŭ persekutantaj grupoj kuniris. Estis jam nokto, sed luma.

—Kiu vi estas? —demandis la gardisto de Labirinto.

—Mi estas la poliestro de Pi-Bast kaj kun du miaj centestroj mi persekutas grandan krimulon...

—Kaj ni estas la gardistoj de Labirinto. Ni ankaŭ persekutas ĉi tiun homon...

Ambaŭ grupoj rigardis unu la alian, kun glavoj aŭ tranĉiloj en la manoj.

—Kion vi volas fari kun li? —demandis fine la poliestro.

—Ni havas verdikton kontraŭ li...

—Kaj vi lasos la kadavron?

—Kun ĉio, kio estas sur li —respondis la gardistoj.

La poliestro murmurete interkonsiliĝis.

—Se vi parolas la veron —diris fine la poliestro —ni ne malhelpos vin. Kontraŭe, ni pruntos lin al vi por momento, kiam li falos en niajn manojn...

—Vi ĵuras?

—Ni ĵuras...

—Bone, ni povas iri kune...

Ili kuniĝis, sed la Greko malaperis de iliaj okuloj.

—Malbenita..! —ekkriis la poliestro —ree li forkuris...

—Ni retrovos lin —respondis la gardisto de Labirinto —eble eĉ li revenos sur la sama vojo.

—Por kio li iras al la reĝa palaco? —demandis la poliestro.

—La ĉefpastroj uzas lin por siaj celoj, sed li revenos en la templon, revenos..! —diris la gardisto.

Ili decidis atendi kaj agi kune.

—Ni perdas jam la trian nokton! —diris unu el la policistoj, oscedante.

Ili envolvis sin en siajn mantelojn kaj kuŝiĝis sur la herbo.

Tuj post la forveturo de Tutmozis, la respektinda reĝino Nikotris, kun lipoj kunpremitaj de kolero, forlasis solene la ĉambrojn de la filo. Kaj kiam Ramzes volis trankviligi ŝin, ŝi interrompis severe:

—Mi adiaŭas la Faraonon kaj petas la diojn, ke ili permesu al mi saluti vin ankoraŭ kiel Faraonon...

—Ĉu vi dubas pri tio, patrino?

—Pri tio oni povas dubi apud homo, kiu obeas konsilojn de frenezuloj kaj perfiduloj..!

Ili disiris, ambaŭ ekscititaj.

Baldaŭ lia sankteco retrovis la bonan humoron kaj gaje parolis kun la altranguloj. Sed je la sesa horo komencis lin turmenti maltrankvilo.

—Tutmozis devus sendi al ni kurieron... —diris la sinjoro.

—Ĉar mi estas certa, ke la afero tiel aŭ alie jam estas solvita...

—Tion mi ne scias —respondis la granda trezoristo. —Eble ili ne trovis ŝipojn... Eble en la templo ili renkontis kontraŭstaron...

—Kaj kie estas la juna pastro..? —demandis subite Hiram. —

—La pastro, la sendito de la mortinta Samentu..? —ripetis la konfuzitaj altranguloj. —Kie li povas esti..?

Oni dissendis soldatojn por traserĉi la ĝardenon. La soldatoj trakuris ĉiujn vojetojn, sed nenie trovis la pastron.

Ĉi tiu okazo faris malbonan impreson sur la altranguloj. Ĉiu sidis silente, meditante maltrankvile.

Ĉe la subiro de l' suno eniris en la salonon la ĉambristo de la Faraono kaj murmuretis, ke la sinjorino Hebron grave ekmalsanis kaj petegas, ke lia sankteco bonvolu ŝin viziti.

La altranguloj, konante la rilaton, kiu ligis la sinjoron kun la bela Hebron, ekrigardis unu la alian. Sed kiam la Faraono anoncis sian intencon eliri en la ĝardenon, ili ne protestis. La ĝardeno, dank' al dense starantaj gardistoj, estis same sendanĝera, kiel la palaco. Neniu trovis konvena, eĉ de malproksime gardi la Faraonon, sciante, ke Ramzes ne amas, ke oni okupu sin pri li en tiaj momentoj.

Kiam la sinjoro malaperis en la koridoro, la granda skribisto diris al la trezoristo:

—La tempo treniĝas, kiel

- veturiloj en la dezerto. Eble Hebron havas novaĵojn de Tutmozis..?
- En la nuna momento lia militiro kun kelkdeko da homoj kontraŭ la templo de Ptah ŝajnas al mi nekomprenebla frenezo...
- Kaj ĉu pli prudente faris la Faraono apud Sodaj Lagoj, kiam li persekutis Tehennan nokte en la dezerto..? —interrompis Hiram.
- La kuraĝo valoras pli multe, ol la nombro.
- Kaj la juna pastro..? —demandis la trezoristo.
- Li venis sen nia scio kaj foriris, ne demandante permeson. Ĉiu el ni agas, kiel konspiranto.
- La trezoristo balancis la kapon.
- Ramzes rapide trakuris la interspacon, apartigantan lian domon de la palaco de Hebron, Kiam li eniris en la ĉambron, Hebron kun ploro sin ĵetis al lia kolo.
- Mi mortas de teruro..! —ekkriis ŝi.
- Ĉu vi timas pri Tutmozis?
- Pri Tutmozis? —demandis Hebron, malestime grimacante per la lipoj. —Vi sola estas kara por mi... pri vi sola mi pensas... pri vi timas...
- Benita estu via timo, kiu por unu momento liberigis min de la enuo... —diris la Faraono, ridante. —Dioj, kia malfacila tago..! Se vi aŭdus niajn diskutojn, se vi vidus la mienojn de niaj konsilantoj..! Kaj fine, por kroni ĉion, plaĉis al la respektinda reĝino honori nian kunvenon per sia ĉeesto... Mi neniam supozis, ke la titolo de l' Faraono povos tiel tedi min...
- Ne diru tion tro laŭte —konsilis Hebron. —Kion vi faros, se Tutmozis ne sukcesos preni la templon?
- Mi reprenos de li la komandon, kaŝos mian kronon en keston kaj surmetos oficiran kaskon —respondis Ramzes. —Mi estas certa, ke kiam mi mem elpaŝos en la fronto de la armeo, la ribelo falos...
- Kiu ribelo..? —demandis Hebron.
- Jes, ni havas du ribelojn —ridis Ramzes. —La popolaĉo kontraŭ la pastroj, la pastroj kontraŭ mi...
- Li kaptis Hebronon inter la brakojn kaj kondukis al la kanapo, murmuretante:
- Kiel bela vi estas hodiaŭ..! Ĉiufoje kiam mi vidas vin, vi ŝajnas al mi alia, pli kaj pli

bela...

—Lasu min! —murmuretis Hebron. —Iafoje mi timas, ke vi min mordos!

—Mordi vin... ne... sed mi povus kisi vin ĝis mortigo... Vi eĉ ne scias, kiel bela vi estas...

—Malpli ol la ministroj kaj generaloj... Lasu min...

—Apud vi mi dezirus fariĝi granata arbeto... Mi volus havi tiom da brakoj, kiom da branĉoj havas arbo, por ĉirkaŭpreni vin... Tiom da manoj, kiom da folioj ĝi havas, kaj tiom da buŝoj, kiom da floroj, por ke mi povu en la sama momento kisi viajn okulojn, buŝon kaj bruston...

—Por monarĥo, kies trono estas en danĝero, vi havas strange liberajn pensojn...

—En la lito mi ne zorgas pri la trono —interrompis li. —Dum mi havas la glavon, mi havos la povon.

—Via armeo estas venkita —diris Hebron, defendante sin.

—Morgaŭ venos freŝaj regimentoj kaj postmorgaŭ mi kolektos la venkitajn... Mi ripetas al vi, ne okupu vin per vantaĵoj... Unu momento da karesoj valoras pli multe, ol unu jaro da povo...

Unu horon post la subiro de l'

suno, la Faraono forlasis la loĝejon de Hebron kaj estis revenanta malrapide al sia palaco. Li estis revema, dorma kaj li pensis, ke la ĉefpastroj estas grandaj malsaĝuloj, se ili kontraŭstaras al li. De l' tempo kiam ekzistas Egipto, ĝi ne havis pli bonan sinjoron, ol li.

Subite el figa bosko elglitis homo en nigra mantelo kaj baris la vojon al la Faraono. La sinjoro, por pli bone vidi lin, proksimigis sian vizaĝon al tiu lia kaj subite ekkriis:

—Ah, tio estas vi, fripono..? Venu en la gardejon...

Tio estis Likon. Ramzes kaptis lin je la nuko; la Greko siblis kaj ekgenuis sur la tero. Samtempe la Faraono eksentis bruligan doloron en la maldekstra flanko de l' ventro.

—Vi mordas ankoraŭ? —ekkriis Ramzes.

Per ambaŭ manoj li potence premegis la kolon de l' Greko, kaj kiam li ekaŭdis la krakon de la rompataj vertebroj, li forĵetis lin kun abomeno.

Likon falis, skuata de la antaŭmortaj konvulsioj.

La Faraono foriris kelke da paŝoj. Li palpis sin kaj trovis la tenilon de la ponardo.

—Li vundis min..!

Li eltiris el sia flanko la mallarĝan ŝtalan pecon kaj kunpremis la vundon.

—Mi volus scii —pensis li —ĉu iu el miaj konsilantoj havas plastron.

Li sentis naŭzon kaj plirapidigis la paŝojn.

Proksime de la palaco renkonte al li kuris oficiro, kriante:

—Tutmozis ne vivas plu... La perfidulo Eunana mortigis lin..!

—Ĉu Eunana..? —ripetis la Faraono. —Kaj la aliaj...

—Preskaŭ ĉiuj memvoluloj, kiuj forveturis kun Tutmozis, estis aĉetitaj de la pastroj...

—Bone, mi devas fini tion! —diris la sinjoro. —Trumpetu, por kolekti la aziajn regimentojn...

Eksonis la trumpeto, kaj la Azianoj komencis amase eliri el la soldatejoj, tirante post si la ĉevalojn.

—Ankaŭ al mi oni donu ĉevalon —diris la Faraono.

Sed li eksentis fortan kapturon kaj aldonis:

—Ne, oni donu al mi portilon... Mi ne volas min lacigi...

Subite li falis ŝanceliĝante sur la brakojn de la oficiroj.

—Mi preskaŭ forgesis —diris li per estingiĝanta voĉo. —Alportu mian kaskon kaj glavon... la ŝtalan glavon... de Soday Lagoj... Ni iras al Memfiso...

El la palaco alkuris altranguloj kaj servistoj kun torĉoj. La Faraono, subtenata de la oficiroj, havis grizan vizaĝon kaj okulojn, vualitajn de nebulo. Li etendis la manon, kvazaŭ serĉante armilon, movis la lipojn kaj, en la ĝenerala silento, ĉesis spiri, li la sinjoro de la du mondoj: la mondo de la vivantoj kaj la mondo okcidenta.

La kolombokula Astarte venĝis la malhonoron de sia pastrino.

Kajeroj el la Sudo

Bulteno de Hispana Asocio
de Laboristoj Esperantistaj

<http://www.gazetoteko.com/hale/kels118.pdf>

Numero 118^a - Januaron 2021

